hrady všeobecný předpis § 77 zák. o zast. okres. ve znění zák. z 25. října 1868 č. 36 z. z. česk., podle něhož jest přípustno odvolati se z usnesení okr. výboru do 14 dnů k zem. výboru.

Odpovídalo tedy právní poučení dané st-lce osk-í rozhodnutím z 22. ledna 1925 zákonu, a zsv neprávem odmítl věcné rozhodování o odvolání k němu podaném a neprávem zrušil rozhodnutí osk pro nesprávné poučení o opravném prostředku. Bylo proto jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

V důsledku toho zrušuje se i nař. usnesení osk z 9. dubna 1925, neboť usnesení to jest pouze provedením nař. rozhodnutí zsv-u, a když toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným, jest nezákonným i zmíněné usnesení osk k jeho provedení vydané. Jest nyní na zsv-u, aby o odvolání st-lky z usnesení osk z 20. ledna 1925 ve věci rozhodl.

Č. 5800.

Zábor budov k veř. účelům: K výkladu obratu »pokud není vhodných místností« v § 1 zák. č. 304/1921.

(Nález ze dne 18. června 1926 č. 12.931.)

Prejudikatura: Boh. 1491, 1937 adm. a j.

Věc: Dr. Viktor K. v B. proti ministerstvu veřejných prací stran záboru budovy pro veřejné účely.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z výměru zsp-é v Praze, kterýmž zabrán byl podle zák. č. 304/192: st-lův dům čp.... pro účely veřejné a to pro účely pošt. úřadu.

Pojednávaje o stížnosti, vycházel nss z těchto úvah:

St-l namítá, že zabrání jeho domu bylo po zákonu nepřípustno, poněvadž v době záboru byly v B. jiné volné místnosti, vhodné pro tento účel.

Tu dlužno především poukázati na to, že nss ve své judikatuře zastává stanovisko, že úvodním slovům § 1 zák. č. 304/21: »pokud není vhodných místností« rozuměti jest tak, že zabrání jest nepřípustno jen tam, kde veř. účel, o nějž jde, má již sám vhodné místnosti k disposici, kde tedy zabrání cizích místností pro něj není již třeba. Tento názor vysloven zejména v nál. Boh. 1491 a a 1937 adm. Z toho by tedy vyplývalo, že v daném případě nebyl úřad vůbec povinen zkoumati, zda v obci jsou jiné vhodné místnosti, v nichž mohl by se pošt. úřad umístiti, aniž bylo třeba sáhnouti k vyvlastnění.

V daném případě se ovšem žal. úřad na toto stanovisko nepostavil, nýbrž zákonný předpoklad vhodnosti posuzoval i vzhledem k oněm místnostem, o nichž st-l tvrdil, že by se v nich pošt. úřad umístiti mohl.

Avšak ani s tohoto hlediska neshledal nss, že by nař. rozhodnutí trpělo nějakou nezákonností nebo podstatnou vadou. — — — —

St-l namítá, že v době záboru byly ve vile čp.... vhodné volné místnosti. Žal. úřad připustil, že ve vile této jsou místnosti, jež rozlohou a stav. uspořádáním by se hodily pro umístění pošt. úřadu, po-

přel však, že by místnosti tyto byly vhodny pro umístění tohoto úřadu, poněvadž vila ta neleží ve střední části města a proto jest poloha její pro umístění poštovního úřadu nevhodna. St-l proti tomuto odůvodnění žal. úřadu namítá předem, že při posuzování vhodnosti místností ve smyslu § 1 cit. zák. nelze přihlížeti k poloze jejich a dovozuje tento svůj názor jednak z toho, že zákon sám se o poloze vůbec nezmiňuje, jednak, že nutno jej vykládati restriktivně, poněvadž jde o zákon výjimečný, zasahující do zákonem chráněné nedotknutelnosti soukromého vlastnictví.

S názorem tímto souhlasiti nelze. Z okolnosti, že zákon o vhodnosti polohy se nezmiňuje, nevyplývá pro posouzení sporné otázky ještě ničeho. Širokým výrazem »vhodné místnosti« rozuměti jest takovou kvalifikaci místností, aby v nich zařízení, sloužící veř. účelu, mohlo býti umístěno takovým způsobem, aby tomuto svému veř. účelu plně vyhovovalo. Plyne již z povahy věci, že nelze pojem ten restringovati pouze na rozlohu plošnou a na stavební uspořádání. Půjde-li o umístění na př. veř. ústavu zdravotního neb vzdělávacího, nelze přece o tom pochybovati, že ke vhodnosti bude třeba, aby místnosti ty měly dostatek světla, aby nebyly v poloze zdravotně závadné nebo v poloze, kde hluk sousedstva na př. továren by plnění onoho veř. účelu rušil. Podobně bude tomu u celé řady jiných zařízení, sledujících plnění úkolů veřejných. Je tedy zřejmo, že z pojmu »vhodnosti« jiných místností nelze zásadně vylučovati ani ohled na vhodnost polohy. — — — — —

Č. 5801.

Státní zaměstnanci: I. * Služební poměr definitivních poštovních oficiantů, na něž se vztahují normální ustanovení vydaná nařízením min. obch. z 18. ledna 1909 č. 9 ř. z., jest veřejnoprávní. — II. Vdova po státním zaměstnanci zemřelém před 1. zářím 1919 nemá podle článku I, § 8 a článku XI. zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920 právního nároku na příspěvek na výchovu schovanců.

(Nález ze dne 19. června 1926 č. 3942.)

Věc: Marie K. v Ch. proti ministerstvu pošt a telegrafů o vychovávací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka se provdala v roce 1906 za knihaře Jiřího K. Z tohoto svazku manželského se narodily tři dítky: roku 1905 Anna, roku 1906 Karla a roku 1909 Jindřich. Po smrti Jiřího K. provdala se st-lka za poštovního oficianta Josefa K. Z tohoto manželství se narodila dcera Marie. Když Josef K. v roce 1906 zemřel, poukázalo ředitelství pošt v Praze st-lce vdovskou pensi a výchovné na dceru Marii. St-lka se opětovně domáhala, aby ji bylo přiznáno výchovné též pro její tři děti z prvého manželství. Její žádosti z 24. ledna 1924 ředitelství pošt výměrem z 10. září 1924 nevyhovělo s odůvodněním, jednak že Anně, Karle a Jindřichu K., kteří nejsou dětmi Josefa K., nenáležel příspěvek na výchovu podle dosavadních předpisů, jednak, že Josef K. nezemřel